

Невѣста Райка още се не беше
 Отсрамила — и срамъ надъ къщи падна.
 Тѣй бива то . . . Край плетъ помине нѣкой,
 Лулата си отърси и замина,
 А токо вижъ подпушило завчасъ:
 Повѣйне вѣтрець — и гони белата!
 Отъ гдѣ повѣ сиракътъ бѣчеваръ,
 Самичкъъ той си знае, — а завѣ го
 Въвъ селскитѣ димливи механи.
 И отпрѣди навърташе се Бойко
 Изъ тѣхъ, но ей че напоконъ захвана
 Той да осѣмва и замръква тамъ.
 Отщѣ му се отъ работа съвсемъ, —
 Па и сама се работа извърна
 Отъ майстора, полека и несѣтно.

И да се не извърне?! У зори
 Излѣзе той — чакъ вечеръ се дотѣтре,
 Нарѣзанъ грѣста. Работа го чака,
 И хората припиратъ, — току вижъ
 Че никой вечъ при него незавръща . . .
 Търпенето е съ край. Неистърпѣ
 Неволната му майка, ала тежки
 До гробъ да бѣ търпяла — не би чула
 Отъ чедото си нечедовни думи.
 Когато му натякна тя — за смѣхъ
 И на дѣтцата че е станалъ вече —